

сяше слабъ писъкъ : радостенъ — когато сполучаха да прѣодолѣятъ нѣкаква трудностъ, и жалостенъ — когато нѣкое отъ тѣхъ се заплиташе въ непроходимия гжсталакъ.

Най-сетнѣ достигнаха до широко, открито мѣсто. Тукъ лесно можеше да се върви, но бѣше пъкъ много опасно отъ геракъ. Патицата се спрѣ на края на храсталака, и дълго врѣме разглежда небето по всички страни, прѣди да се рѣши да трѣгне по равнината. Но всичко бѣше спокойно и тя построи една малка армийка въ извѣстенъ редъ и я приготви за бързо прѣминаване прѣзъ голѣмата пустиня отъ 20 крачки ширина. Патенцата смѣло се устрѣмива слѣдъ майката, като се клатяха, разтягаха колкото имъ силитѣ държатъ своитѣ жълтички тѣлца и размахваха слабички крилца сжщо като малки, слабички ржчици. На патицата ѝ се искаше да прѣмине прѣзъ това мѣсто изъ единъ пжтъ, но скоро тя се убѣди, че това е съвършено невъзможно. Само най-силнитѣ патенца биха могли да вървятъ съ нея, а останалитѣ едно слѣдъ друго споредъ силитѣ си. Цѣлото шествие на патенцата се бѣше разтѣгнало сега на три крачки, а най-слабичкото отъ тѣхъ бѣше останало още на 2 крачки по-назадъ отъ тѣхъ.

Крайната необходимостъ ги застави да се за-  
пратъ на почивка въ най-опасното и съвършено от-  
критото мѣсто. Патенцата, изтежко дишайки отъ  
умора, тръгнаха къмъ майка си, а тя прѣмрѣла отъ  
страхъ чакаше съ нетърпение да си отпочинатъ за  
да продължатъ пжтя.

Слѣдъ нѣколко врѣме тя ги поведе понататъкъ  
и нѣжно имъ крѣкаше, като че имъ викаше : „По-  
смѣло, милички дѣца, по-смѣло!“ —

Тѣ не бѣха извървѣли още половината отъ пжтя  
до езерото, а силитѣ имъ вече ги напуснаха още